

BALOGH ILDIKÓ

Találat

A *Számi vér* után botorkálunk ki a színház kamaraterméből, mely két órára mozi-vá változott. Már késő este van, de a tudat, hogy kint a csontig hatoló hideg a szél-lel parolázik, lassítja lépteinket a hatalmas üvegajtós kijárat felé. A folyamatosan nyitódó-csukódó ajtó felől ízelítőt kapunk a kinti fagyos szélből. A fuvallat egy elejtett jegyet reptet a rózsaszínű márványozott talajcsempe felett, majd megpi-hen a fal közelében. A fene egye meg! Március elseje, és a hőmérő higanyszála -12 fokot mutat. Csak száz métert kell futni a kocsiig, egy gyors *szia*, majd mindenki indítja a saját járgányát s reménykedik, hogy a fűtés is mihamarabb érezhetővé válik. A kisváros szórt fénye oldani próbálja a szürke, nyomasztó, télies időt.

A hó és a mínuszok ellenére az utak szárazak, tiszták. Elhagyva a kisvárosi miliőt sivárrá, egyhangúvá válik a terep. Bár az autó lámpái jól beláthatóvá teszik az utat, mégis tartok attól, hogy az útszéli sűrű bozótosból bármikor bármi elém ugorhat. A hó fehérsége haloványan tükröződik vissza az égboltról. Mintha egy időutazá-son lennék, a végeláthatatlan úton utazom a semmibe, vagy pont a mindenség-be. Gondolataim a film körül forognak. Be lehet-e helyettesíteni a számikat más kisebbséggel? Kötelezhet-e a vér? Joga van-e bárkinek is úgy irányítani a másik életét, hogy nem veszi figyelembe azt, hogy a másik mit is szeretne valójában?

A rádióban a 80-as évek diszkószámai szólnak halkán. Gyengén kivilágított fal-vak havas utcái és a hosszú Duna-parti országutak váltakoznak. Hirtelen lefékezek az egyik alig kivilágított falu szélén. Egy majd kétméteres jóvágású fickó toporog az út szélén a kis falusi étteremtől nem messze. Azért körbenézek, hátha vannak még többen is. Ritkán szoktam megállni, ráadásul ő nem is stoppolt, csak állt bőrdzsekijét két kezével összefogva, és nézte a közeledő kocsimat. Nyúl a kilincs felé, de a gyerekzár nem enged. Jól van, mondom magamnak, s megnyomom a zár feloldó gombját. Nem takarítottam ki az autót, fut át a fejemen. Látszólag zsigerből húzom hátra az anyósülést (gyakorlott bonvivánok tehetnek így), ilyen hosszú lábaknak valahogy el kell férniük a kis pözsómban. Nyitja az ajtót, behup-pan. Mekkora talpa van! És mekkora tenyere! A friss levegővel egy kellemes illat is megcsapja orromat. Ó, mi is ez? Próbálok beazonosítani. Elsőre bizalomgerjesz-tő a mély orgánuma, pedig én beszari vagyok. Azt mondja, kosaras buli van, de neki el kell jutnia A-ból B-be. Aha, pont arra megyek. A bőrdzseki szétnyílik, alata nyers színű, kézzel kötött, vastag, magasnyakú pulóver. Ekkora emberre sokáig tarthat ilyesmit megkötni, bár a fonál vastagsága szaporává teszi a munkát, de ez a hajfonatminta odafigyelést igényel. Beszél, kérdez. Élvezem a hangját. Beszéde

alapján műveltnek tűnik. Csallóközi lehet, gondolom. Szemem sarkából érzem, néha rám pillant. Valami nincs rendben a lábával, ide-oda rakosgatja. Mondom neki, húzza hátrébb az ülést, ha még lehet. Az ülés hátracsúszik pár centit, s nem enged tovább. A 46-os cipő méretét azonnal beazonosítom, a fiamnak is ekkora lába van. A cross cipő minőségi, barna nubuk, mintha valamit súrolna. Valami van itt, mondja, s lenyúl az ülés alá. A lezárt vasúti sorompó megállásra készlet. Itt mindig 10-15 percig lent tartják, még akkor is, ha már rég elment a vonat. Ránézek. Szemmagasságban tartja felém a valamit. Nem hiszek a szememnek!

– A tiéd? – kérdi. Meglepetésemben szólni sem tudok. Micsoda fekete szemek, markáns arc! Korához képest nagyon fess, jó karban lévő érett férfi. Belassul minden, a keze felé nyúlok, lassan leereszti... Nem is tudom, mi történik... A piros nemezkalapom alatt igencsak meleg kezd lenni. Forróság önt el. Hatalmas, meleg, puha tenyere felkúszik az államig. Finoman körbeöleli szinte az egész nyakam. Érzem a cukorka ízét a számban, amit szopogatott. Feketeribizlis Halls, én is szeretem. Teljes slow motion hatás. Becsukott szemmel is észlelem a mögém sorakozó, türelmesen várakozó autók lámpáinak fényét. Tudom, hogy a sorompó még lent van, általában csilingelve jelez, mikor felhúzzák. Meg kell érintenem az arcát. Kétnapos borostáján nem csúszik a kesztyű, így a tarkójánál beletúrok ébenfekete, rövid hajába. Szinte egyszerre vesszük a levegőt. Alélok. Jó ez a kalapom, nem látni az ősz hajszálakat. Jó a piros bőrkesztyűm, nem látni a ráncaimat. Jó a sötét. Jó a csillagok állása. Jó, hogy rászántam magam, látni akarom ezt a filmet. Jó, hogy ezen az úton jöttem és nem egy másikon. Jó a cukorka íze. Jó, hogy vagyok. Jó, hogy...

Csiling-ling. Elöttem startol a kocsis, mögöttem szintén tán húsz autó. Ötszáz méterrel arrébb a kereszteződés előtt megállok. Rám néz, kezét lágyan ráteszi a combomra. Mosolya ígéző, hirtelen csókot nyom arcomra, s már kint is van. Int, nagyokat lépve lassan kikerül a lámpa bűvköréből, és eltűnik a sötétben. Még a fenéke is jó, gondolom, miközben lassan beveszem a kanyart hazafelé.

Sosem találkozunk újra, de a kezemben ott a bizonyíték! Diadalittasan vigyorgva tartom magam elé... Az utolsó 15 kilométert így teszem meg. Ennek így kellett lennie, hogy ezen a mai napon, ezen az útszakaszon egy kétméteres, élete teljében lévő kosaras fickónak hátrahúzzam az ülést, és így a három hete fennakadt, nagyon drága szemüvegem kipottyanjon az anyósülés alól...

(A Pegazus irodalmi pályázat próza kategóriájának 2. helyezettje)

Németh István: Sikoly